

Løvforslaget sættes til Forhandling.

Ministeren for Industri, Handel og Søfart (Stævning): Jeg skal tillade mig at forelægge for det høje Landsting det Forslag om Ændring i den gældende Lov vedrørende Statsgarantien for Landmandsbanken, som nylig er vedtaget af Folketinget, og som er affødt af den Situation, der er opstaaet ved de Meddelelser, som i den sidste Tid er tilgaaet Ministeriet fra den nuværende Ledelse af Landmandsbanken. Man har meddelt os, at Banken ved den foretagne Regnskabsopgørelse er naaet til, at der udover det paa Regnskabet for 1924 opførte Underskud af 88 Millioner yderligere bør afskrives og hensættes Beløb, der naar op til ca. 120 Millioner, herunder indbefattet det Beløb, man almindeligvis har betegnet som Rekyllinteresserne, medens der udenfor staar et Beløb paa 27,3 Millioner, repræsenterende de saakaldte russiske Interesser. For dette Beløb har Ledelsen hidtil taget Forbehold, og det maa derfor nu anses for naturligt, at der hensættes 27,3 Millioner til Dækning i det Tilfælde, at det skulde gaa saaledes, som man har nogen Frygt for, det kan gaa, at dette Beløb ikke repræsenterer den angivne Værdi. Det maa saaledes efter det foreliggende Regnskab forudsættes, at der skal foretages Afskrivninger eller Henlæggelser til et samlet Beløb af ca. 150 Millioner, af hvilke ca. 45 Millioner hidrører fra de to Poster, Rekyllinteresser og de russiske Interesser.

Selv om det er en særlig pinlig Sag at beskæftige sig med og fremlægge Forslag om i den høje Rigsdag, synes jeg paa den anden Side ikke, at Sagen rummer ret megen Overraskelse. Det Resultat, man nu efter flere Aars Gennemgang er naaet til, er i alt Fald ikke værre, end jeg for min Del ventede, det vilde blive, da vi for 3—4 Aar siden beskæftigede os med Sagen og den Lovgivning, der nu er gældende. Der er gennem disse Aar, siden vi begyndte at se Vanskelighederne, i Landmandsbanken foretaget en Række Afskrivninger, hvorved praktisk talt alle de Kapitaler, der stod til Bankens Raadighed, er forsvundet. Det begyndte med, at man paa Regnskabet for 1921 afskrev tilsammen 52,3 Millioner. Derefter fulgte Erklæringen af Juli 1922, der angav 55,7 Mill. Kr. som tabte, hvilket senere, da man maatte erkende, at den af Bankinspektøren foretagne Opgørelse formentlig var rigtigere, forøgedes med Afskrivninger til 77,3 Mill.

Kr.; nogle Maanedé senere, September 1922, afskrev man dernæst 40 Millioner og i December samme Aar yderligere 59 Millioner. Dermed var man altsaa alene i 1922 naaet til Afskrivninger til et Beløb af 232 Mill. Kr. Imod dette havde man at sætte den gamle Aktiekapital, Reserver, Overførsel fra 1921 og Overskud fra 1922, tilsammen 171 Mill. Kr. Et Beløb af 61 Mill. Kr. fremførtes saa paa det Tidspunkt som Underskud. Senere er der yderligere foretaget forskellige Afskrivninger i 1922, saaledes udover det nævnte Beløb 7 Mill. Kr., der blev dækket ved Erstatninger, indgaaede fra Glückstadts og Ringbergs Boer, i 1923 blev der afskrevet 36,7 Millioner og i 1924 14,1, i alt 342 Mill. Kr. Og da man som Resultat af den nu foreliggende Opgørelse er naaet til, at yderligere ca. 150 Mill. Kr. er tabt, dels de 27,3 Millioner russiske Interesser, dels 116,6 paa anden Maade, naar man til et samlet Resultat af ca. 500 Mill. Kr.

Saaledes som Opgørelsen nu former sig, staar der, efter at Aktiekapital, Reservefond og Præferencékapital er fradraget, 115,8 Millioner udækket. Jeg maa sige, ligesom jeg sagde i det andet høje Ting, at den Omstændighed, at dette sørgelige Resultat nu konstateres, selvfølgelig ikke giver Anledning til at lægge noget Ansvar paa Bankens nuværende Ledelse. Jeg synes tværtimod, det er paaskønnelsesværdigt, at denne nu har taget Mod til sig og sagt Sandheden, som den har staaet for adskillige gennem meget af den Tid, i hvilken Landmandsbankaffæren har været under Omtale. At Bankens Tab er blevet større, end man ved Rekonstruktionen i 1923 forudsatte, synes jeg ikke kan overraske. Den Statsgaranti, der blev indstiftet i 1923, havde jo til Formaal at fjerne den Uro, der var opstaaet om Landmandsbanken, og hindre den Katastrofe, som en Lukning af Banken vilde medføre for vort Samfunds økonomiske Liv. Og under Hensyn til de Forhold, der aabenbarer sig gennem det Resultat, man nu er naaet til, har jeg ikke kunnet se rettere end, at man, da Rigsdagen i 1923 har vedtaget en Ordning, der lod Banken virke videre med Statsgaranti, maa skride til en Forlængelse af Statsgarantien for dermed at tilkendegive overfor Offentligheden, at Staten selvfølgelig fremdeles staar ved det Tilsagn, der blev givet i 1923, uanset de Forhold, som nu er aabenbaret. Dette Synspunkt, der af Bankens Ledelse er blevet fremsat overfor Ministeriet, har jeg for mit Vedkommende kunnet bifalde, og jeg har derfor